

Sygn. akt VI GC 176/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Stafska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Przedsiębiorstwa Usług (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko: Miastu J. - Miejskiemu Zakładowi (...) w J.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Miasta J. - Miejskiego Zakładu (...) w J. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Usług (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w T. kwotę 122.813,35 zł (sto dwadzieścia dwa tysiące osiemset trzynaście złotych 35/100) z ustawowymi odsetkami od dnia

22 grudnia 2010r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.758 zł (dziewięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. zarządza zwrócić na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Usług (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 92 zł (dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt VI GC 176/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2013r.

Powód Przedsiębiorstwo Usług (...) Sp. z o.o.

w T. wniósł przeciwko pozwanemu Miastu J. - Miejski Zakład (...) w J. pozew o zapłatę kwoty 122.813,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powyższego powód podał, iż na podstawie zawartej z pozwanym umowy z dnia 02.01.2009r. był zobowiązany do wykonywania usług odbioru wywozu i unieszkodliwiania odpadów komunalnych. Powód wykonywał usługi zgodnie z art. 7 ust 2 ustawy o odpadach. Przed przekazywaniem na składowisko odpady były poddawane odzyskowi, z tytułu wykonywania usług powód wystawił faktury VAT w których cena ustalona była na podstawie ilości odpadów odebranych przez powoda od pozwanej. Powód również dostarczał karty przekazania odpadów, które określały sposób w jaki zobowiązanie było wykonywane. Pozwany nie kwestionował sposobu wykonywania

zobowiązania i naliczania wynagrodzenia czego dowodem były zapłacone na rzecz powoda do października 2011r. wszystkie wystawione z tego tytułu faktury. Pozwany nie zapłacił jedynie w całości faktury o nr (...) i częściowo faktur o nr (...). Powód pismem z dnia 03.04.2012r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, w odpowiedzi na co strona pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu należności wskazując, iż powód nienależnie pobrał opłaty za korzystanie ze środowiska, a co za tym idzie cena za wykonywane usługi powinna być o te należności pomniejszona. W ocenie powoda powyższe stanowisko strony pozwanej jest niezasadne, albowiem cena została między stronami umówiona i nie ma podstaw do jej obniżenia z tej przyczyny, że powód poniósł mniejsze koszty wykonywania usług niż przewidywał; szczególnie, że umowa tego nie przewidywała.

Jak wskazał powód dokonane potrącenie stanowiło uznanie roszczenia przez pozwanego skoro stwierdził, że obie wierzytelności są wymagalne przyznał więc istnienie wierzytelności powoda. W dniu 30.11.2010r. została wystawiona faktura nr (...) dochodzona niniejszym pozwem na kwotę 222.696,24 zł, pozwany zapłacił łącznie 81.537,89 zł z tego tytułu tak więc również dokonując częściowych płatności pozwany uznał roszczenie powoda. Następnie powód potrącił pozostałą do zapłaty należność z tytułu tejże faktury z wierzytelnością pozwanej w kwocie 18.345 zł tak więc do zapłaty pozostaje kwota 122.813,35 zł. Jednocześnie powód wskazał na wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 16.04.2013r. zapadły w sprawie o sygn. akt VI GC 150/12 w którym Sąd ten zasądził na rzecz powódki kwotę 221.064,19 zł podając, iż wyrok ten został wydany w związku z identycznym stanem faktycznym jak w sprawie dochodzonej niniejszym pozwem.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 64-72) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, podnosząc zarzut potrącenia oraz na wypadek uznania roszczenia za zasadne zarzucając, że naliczenie odsetek ustawowych za opóźnienie winno nastąpić nie jak wnosi powódka od 8.12.2010r. ale od upływu terminu płatności liczonego po dostarczeniu ostatniej karty przekazania odpadów zamykającej rozliczenie tj. od upływu 14 dni liczonych od 23.02.2010r.

W uzasadnieniu powyższego pozwany zarzucił, iż zawarta umowa zobowiązywała powódkę do wykonania dwu rodzaju usług tj. odbioru niesegregowanych odpadów komunalnych i przekazania ich na składowisko odpadów oraz odbioru odpadów posegregowanych i oddania ich do recyklingu innego rodzaju usług umowa nie przewidywała, a zatem usługa polegająca na poddaniu niesegregowanych odpadów komunalnych odzyskowi nie była uregulowana w umowie. Powyższemu odpowiadał § 10 ust. 2 umowy, zgodnie z którym ilość odpadów komunalnych dostarczonych przez powódkę na składowisko była ustalana w oparciu o miesięczne raporty zważonych odpadów na wadze zakładowej przy ul. (...) w J., a potwierdzonych na składowisku odpadów. Za listopad 2010r. powód nie przedstawił karty przekazania odpadów pod fakturę z której dochodzi zapłaty, odpady niesegregowane zmieszane odebrane w listopadzie i grudniu 2010r. powód dopisywał do kart przekazania odpadów zebranych z terenu pozwanego w 2011r. od kwietnia do maja 2011r., września, października i listopada 2011r.

Objętą zarzutem potrącenia wierzytelność pozwany ustalił jako różnicę pomiędzy równowartością opłaty środowiskowej za przekazanie odpadów do odzysku, a równowartością opłaty środowiskowej za opłaty niesegregowane przekazane do składowania, bowiem w ocenie pozwanego koszt wykonanej usługi przez powoda, innej niż wynikająca z umowy był niższy co najmniej o tą różnicę. Pozwany przez część trwania umowy tj. od maja 2009r. do stycznia 2010r. był celowo i świadomie wprowadzony przez pozwanego w błąd co do miejsca przekazania odpadów, w tym czasie dokumenty wskazywały składowisko odpadów w K., nie było zatem czego egzekwować. Pozwany przyznał, iż powód dostarczał odpady z 2011r. oraz odpady odebrane w listopadzie i grudniu 2010r. na składowisko odpadów w K..

Powód w piśmie procesowym z dnia 13.08.2013r. (k. 159-163) podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując na okoliczność, iż pozwany przyznał, iż w listopadzie 2010r., a więc za okres za który zapłaty żąda powód zobowiązanie zostało wykonane w należyty sposób.

Ustosunkowując się do niniejszego pozwany w piśmie procesowym z dnia 25.10.2013r. wskazał, iż pozwany wiedział, iż otrzymane wynagrodzenie uwarunkowane jest przedstawieniem karty przekazania odpadów skoro w każdym

przypadku brak stosownej karty wstrzymywał zapłatę. Pozwany zarzucił również brak kart przekazania odpadów za listopad 2010r. gdyż nie można uznać za spełnienie obowiązku wynikającego z umowy dostarczenia kart w 2011r. do których dopisano odpady odebrane w 2010r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony zawarły w dniu 2.01.2009r. umowę nr (...). Zawarcie jej zostało poprzedzone postępowaniem w zakresie zamówienia publicznego. Dokonując wyboru oferty, brana była pod uwagę cena, przy której kalkulacji powód uwzględnił wysokość opłaty środowiskowej.

Stosownie do § 1 tejszej umowy strony ustaliły, iż powód jest zobowiązany do wykonywania odbioru, wywozu i unieszkodliwiania odpadów komunalnych z terenu miasta J. na składowisko odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne oraz do odbioru posegregowanych surowców wtórnych z terenu miasta i przekazanie do recyklingu.

Stosownie do § 7 tejszej umowy strony ustaliły z tytułu wykonywania w/w obowiązków wynagrodzenie w kwocie 266,43 zł brutto za jedną tonę odpadów komunalnych odebranych i dostarczonych na składowisko odpadów (pkt 1). Do obowiązków powoda należało przedłożenie do dnia 5-go każdego miesiąca potwierdzenia ilości przekazanych odpadów komunalnych na składowisko odpadów, jak również przekazanych do recyklingu surowców wtórnych (pkt 2). Strony ustaliły, iż faktura wystawiana przez powoda winna zawierać ilość (potwierdzoną) zebranych i dostarczonych odpadów na składowisko (pkt 3). Zastrzegły również, iż jeżeli w okresie obowiązywania umowy zostaną zmienione wielkości opłat za korzystanie ze środowiska to zostanie to uwzględnione w rozliczeniu okresu, którego ta zmiana będzie dotyczyć (pkt 4).

Stosownie do § 10 tejszej umowy strony postanowiły, iż rozliczenie za wykonane usługi będzie się odbywało fakturami miesięcznymi za przepracowany miesiąc (pkt 1) oraz, iż ilość odpadów komunalnych dostarczanych przez powoda na wysypisko ustalona będzie w oparciu o miesięczne raporty zważonych odpadów na wadze zakładowej przy ul. (...), a potwierdzonych na składowisku odpadów (pkt 2) (dowód: umowa nr (...) k.19-27, wyrok (...) sygn. akt KIO/UZP/1464/08 z dnia 31.12.2008r. k. 80-103).

Z dniem 1.07.2010r. wszedł w życie aneks nr (...) do w/w umowy na podstawie, którego podwyższono wynagrodzenie za wykonane usługi (dowód: aneks k.47).

Z tytułu wykonywania przedmiotowej umowy w miesiącu listopadzie 2010r. strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 30.11.2010r. (dowód: faktura VAT k. 28).

Przedmiotowa umowa była wykonywana na dwa sposoby. Jednym z nich było wywożenie nieposegregowanych odpadów z miasta J. – zgodnie z zapisami umowy na składowisko odpadów w K.. Drugim sposobem, natomiast było wywożenie w okresie od stycznia do października 2010r. oraz w listopadzie i grudniu 2011r. przedmiotowych odpadów do Zakładu Produkcji (...) Sp. z o.o. w K.. Na koniec współpracy strony sporządziły zgodnie zestawienie odpadów poddanych odzyskowi i odpadów oddanych na składowisko, na podstawie przedstawionych przez powoda pozwanemu kart przekazania odpadów. Z niniejszego zestawienia i z kart tych wynikało, iż odpady w miesiącu styczniu, lutym, marcu, kwietniu, maju, czerwcu, lipcu, sierpniu, wrześniu i październiku 2010r. zostały oddane do odzysku w łącznej ilości 7.914,36 (mg) oraz w miesiącu listopadzie i grudniu 2011r. w łącznej ilości 959,92 (mg). Jeżeli chodzi o odpady zebrane z miast J. w listopadzie 2010r. to jak wynikało z przedłożonych przez powoda pozwanemu kart przekazania odpadów zostały one oddane na składowisko odpadów w K., przy czym w kartach tych rozliczono powyższe w ten sposób, iż pozwany ilość odpadów odpowiadającą ilości odpadów zebranych z J. w listopadzie 2010r. rozliczył poprzez oddanie na wysypisko analogicznej ilości odpadów w miesiącach kwietniu, maju, wrześniu, październiku i listopadzie 2011r. Ostatecznie na koniec realizacji umowy stron pełna ilość odpadów zebranych z miasta J. znalazła odzwierciedlenie w kartach przekazania odpadów bądź to na składowisko odpadów w K. bądź do odzysku (dowód: karty przekazania odpadów k. 110 - 144, 181-191, 265- 275, zeznania świadków: B. N., L. R. (1) – zapis elektroniczny

k. 203 z rozprawy w dniu 23.09.2013r., zapis elektroniczny k. 283 z rozprawy w dniu 30.10.2013r. oraz słuchanego w charakterze pozwanego M. G. - zapis elektroniczny k. 283 z rozprawy w dniu 30.10.2013r).

Za wystawiane przez powoda faktury strona pozwana refundowała wskazane tam należności w całości do października 2011r. (dowód: wyciągi bankowe powoda k. 29-44 i k. 49-50).

W dniu 3.04.2012r. powód wezwał pozwanego do uregulowania należności m.in. objętej żądaniem niniejszego pozwu (dowód: pismo z dnia 3.04.2012r. k. 45).

W odpowiedzi na powyższe strona pozwana złożyła w dniu 11.04.2012r. oświadczenie o potrąceniu kwoty 357.389,60 zł stanowiącej, jak wskazała, pobrane nienależnie z umowy nr (...) z dnia 2.01.2009r. wynagrodzenie z tytułu odbioru i składowania odpadów (dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 46).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz zeznań świadków i strony pozwanej. Fakt zawarcia umowy oraz jej pisemna treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Również ostateczne rozliczenie w zakresie pobranej ilości odpadów z terenu miasta J. i oddania analogicznej ilości przez pozwanego bądź do odzysku bądź na składowisko została potwierdzona wspólnie zaakceptowanym i sporządzonym zestawieniem podpisanym przez działającego w imieniu strony pozwanej kierownika Miejskiego Zakładu (...) (k. 79) oraz przedłożonymi w tym zakresie kartami przekazania odpadów. Zeznania B. N. i L. R. w powyższym zakresie znajdowały odzwierciedlenie w powołanych dowodach. Odrębną kwestią był fakt, czy istotnie odpady zebrane z miasta J. w listopadzie 2010r. ujęte w kartach przekazania jako przekazane na składowisko, nie trafiły w istocie do odzysku nie mniej jednak niewątpliwie nastąpiło ich rozliczenie w kartach przekazania odpadów jako oddane na składowisko.

Bez wpływu na ustalenia faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawał wyrok karny Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 30.08.2012r. (sygn. akt II K 35/12), albowiem dotyczył on oznaczenia kwalifikacji samych odpadów co miało wpływ na wysokość opłaty środowiskowej płaconej przez powoda ale innemu podmiotowi niż pozwany to jest Urzędowi Marszałkowskiemu w R. oraz Funduszowi Ochrony Środowiska i (...) Wodnej w R., a poza tym przedmiotowe postępowanie karne dotyczyło fałszowania dokumentów w zakresie miejsca gdzie odpady poddawane były odzyskowi, co przy ustaleniach faktycznych tej sprawy nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

W dniu 16.04.2013r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie toczącej się między tymi samymi stronami o zapłatę kwoty 221.064,19 zł z faktur (...) (220.893,62 zł) i (...) (170,57 zł), dochodzonej na podstawie tożsamej co w niniejszej sprawie umowy, naliczonej na podstawie § 7 pkt 1 umowy za odbiór odpadów komunalnych niesegregowanych, który to brak zapłaty poparty był ze strony pozwanego tożsamą argumentacją, a to zakwestionowaniem możliwości uzyskania wynagrodzenia stosownie do umowy w przypadku braku dostarczenia odpadów na wysypisko zapadło rozstrzygnięcie. Zarówno faktura objęta żądaniem pozwu niniejszej sprawie jak i dwie powyższe objęte zostały zarzutem potrącenia wyrażonym w oświadczeniu z dnia 11.04.2012r tożsamym zgłoszonym w tym i poprzednim postępowaniu.

Rozstrzygając niniejszą sprawę wyrokiem z dnia 16.04.2013r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie zasądził objęte pozwem roszczenie.

Złożona od w/w wyroku apelacja została wyrokiem z dnia 10.10.2013r. oddalona przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie

W ustnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny w Rzeszowie dokonując interpretacji umowy zawartej pomiędzy stronami (tożsamej w tej i w tamtej sprawie) przyjął, iż na jej podstawie należnym powodowi jest wynagrodzenie niezależnie od sposobu zagospodarowania odpadów, tj. za liczbę ton odebraną od pozwanego tj. z miasta J.. Sąd ten nie znalazł podstaw dla uzależnienia obowiązku zapłaty przez pozwanego od wykazania przez powoda protokołem przejęcia odpadów przez składowisko oraz podstaw dla obniżenia wynagrodzenia za niniejsze w zależności od wysokości opłaty środowiskowej do której zapłaty obowiązany był powód (dowód akta sprawy o sygn. VI GC 150/12, I ACa 382/13, nagranie elektroniczne z ogłoszenia wyroku SA).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Istotę sporu w niniejszej sprawie stanowiła kwestia czy w/w umowa była przez powoda została wykonana prawidłowo i czy w związku z tym wynagrodzenie w niej ustalone jest należne powodowi za wykonane usługi.

Dla rozstrzygnięcia niniejszego należało w pierwszej kolejności ustalić na czym polegało należyte – prawidłowe wykonanie umowy, innymi słowy, na czym polegała jej realizacja i jaki był cel tej umowy.

W/w umowa stanowiła już przedmiot rozstrzygnięcia Sądu orzekającego w sprawie o sygn. akt VI GC 150/12 (I ACa 382/13) w toku której to Sąd - czyniąc niniejsze podstawą swego orzeczenia - przesądził co mianowicie stanowiło prawidłowe wykonanie przez powoda obowiązków wynikających z umowy, a tym samym co uprawniało go do skutecznego żądania zapłaty wynagrodzenia z tej umowy wynikającego.

W ocenie Sądu orzekającego w tej sprawie rozstrzygnięcie to określające zasadę co do interpretacji przedmiotowej umowy, stanowiło dla tej sprawy rozstrzygnięcie prejudycjalne.

Sąd Okręgowy bowiem podziela stanowisko iż w procesie o dalszą - ponad prawomocnie uwzględnioną - część świadczenia z tego samego stosunku prawnego, sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego (wyrok SN z dnia 26.07.2001r. IV CKN 388/00, wyrok SN z dnia 4.03.2008r. IV CSK 441/07). R. legis art. 365 k.p.c. polega bowiem na tym, iż gwarantuje on zachowanie spójności i logiki działania organów państwowych, zapobiegając funkcjonowaniu w obrocie prawnym rozstrzygnięć nie do pogodzenia w całym systemie sprawowania władzy (wyrok SN z dnia 29 maja 2007r. V CSK 83/07)

Sąd Apelacyjny wydając powołany wyżej wyrok wskazał, iż w dacie zawarcia pomiędzy stronami umowy w dniu 2.09.2009r. obowiązywała ustawa o odpadach z dnia 27.04.2001r. która wyraźnie rozróżniała wytwórcę odpadów oraz posiadacza odpadów w przypadku gdy wytwórca zawarł umowę o odbiór odpadów z inną jednostką – odróżniając również ich obowiązki. Sąd ten powołał w tym zakresie art. 7 i art. 9 ustawy o odpadach i w świetle tegoż uregulowania ocenił treść umowy w tym jej cel mając na uwadze również cel społeczno gospodarczy przedmiotowej umowy. W jego ocenie celem umowy było obiór odpadów przez powoda od pozwanego i w świetle niniejszego za ilość odebranych odpadów należną była zapłata w wysokości przewidzianej treścią § 7 ust. 1, celem bowiem tej umowy był odbiór odpadów i ich wywóz. Tym samym bez znaczenia pozostawała kwestia wysokości opłaty środowiskowej do zapłaty jakiej obowiązany był powód, regulacja umowy nie uzależniała bowiem obowiązku zapłaty i wysokości niniejszego od wysokości zapłaconej przez pozwanego opłaty środowiskowej.

Nawet jeżeli przyjąć , iż powołane rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie nosi charakteru prejudycjalnego, to analogiczne jak wyżej stanowisko prezentuje również Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie.

Zważywszy na powyższe należało stwierdzić, iż na mocy przedmiotowej umowy powodowi należne było wynagrodzenie za odpady odebrane od pozwanego w zależności od odebranej ilości ton tychże odpadów. Fakt i waga odebranych odpadów w listopadzie 2010r. nie były pomiędzy stronami sporne. Zarzuty pozwanego ograniczały się do stwierdzenia, iż odpady te wbrew postanowieniom umownym nie zostały przekazane na składowisko. Zarzut ten nie był zasadny i stąd kwota wynikająca z faktury nr (...) była należną co do zapłaty.

W ocenie Sądu należy zgodzić się z powodem, że skoro poddawał część odpadów komunalnych odzyskowi działał zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 27.04.2001r. o odpadach, a co za tym idzie nie działał wbrew zapisom w/w umowy z dnia 2.01.2009r. Przepis tej ustawy rzeczywiście ustala priorytety w zakresie kolejności działań dla posiadacza odpadów. Należy mieć również na uwadze treść art. 9 w/w ustawy o odpadach, który ma charakter bezwzględnie obowiązujący.

Dodatkowo wskazać należało, iż okoliczność rozliczenia odpadów w ilości analogicznej jak ilość odpadów odebrana od pozwanego w listopadzie 2011r. poprzez ujęcie tejże ilości w późniejszych protokołach przekazania odpadów na składowisko nie była kwestionowana przez stronę pozwaną i między stronami nie było spornym, iż ilość tychże odpadów została ujęta w protokołach przekazania odpadów na składowisko kwietnia, maja, września, października

i listopada 2011r. Formalnie tym samym wymóg umowy przedstawienia protokołów przekazania odpadów został spełniony przy czym jak wskazano powyżej nie był to cel przedmiotowej umowy, a cel przedmiotowej umowy tym samym oznaczający realizację tej umowy po stronie powoda, nastąpił już w listopadzie 2010r. poprzez odbiór odpadów z J.. Stąd też nawet jeżeli przyjąć, iż odpady zebrane w listopadzie 2010r. nie trafiły na składowisko, ale do odzysku to i tak umowa ta została zrealizowana i wynagrodzenie powodowi było należne. Po przejęciu przez powoda od pozwanego odpadów to powód jako ich posiadacz bowiem był odpowiedzialny za te odpady, a pozwany był z tego zwolniony. Prawdopodobnie zatem poczynienia i rozdysponowania przedmiotowymi odpadami po przejęciu ich od pozwanego obciążała już powoda, tym samym pozwany nie mógł skutecznie zwolnić się z obowiązku zapłaty wynagrodzenia za odbiór tychże odpadów z uwagi na brak wykazania przez powoda przekazania tych odpadów na składowisko.

Przeciwstawiając roszczeniu powoda zarzut potrącenia pozwany wskazał, iż objął nim wierzytelność - jak to sprecyzował na rozprawie w dniu 23.09.2013r. - stanowiącą odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania umowy przez stronę powodową polegające na wykonaniu usługi przez powoda której nie przewidywała umowa, a zafakturowaniu z tego tytułu kwoty wynikającej z umowy.

Zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczeń zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymogom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorię sposób wyrazić wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności. Pozwany swoją wierzytelność przedstawioną do potrącenia wywiódł z tego, że powód w okresie od stycznia do października 2010r oraz listopada i grudnia 2011r odebrał 8.874,28 ton odpadów komunalnych jednak ta ilość nie trafiła na składowisko odpadów komunalnych, lecz została poddana odzyskowi. W tej sytuacji biorąc pod uwagę powyższą wielkość oraz różnicę pomiędzy sumą opłat środowiskowych za ten okres z tytułu bezpośredniego składowania odpadów na wysypisku, a opłatą w przypadku poddania odzyskowi przed składowaniem, przy uwzględnieniu wysokości stawek opłat środowiskowych (za składowanie odpadów) różnica wynosi 357.389,60 zł

Tym samym pozwany dla wykazania zasadności zgłoszonego zarzutu winien był wykazać:

1. nienależyte wykonanie umowy,
2. szkodę,
3. związek przyczynowy pomiędzy okolicznością 1 i 2.

Żadnej z tych przesłanek pozwany nie wykazał.

Pozwany nienależyte wykonanie umowy utożsamiał bowiem z przekazaniem odpadów do odzysku a nie na składowisko i argumentacji tej Sąd nie podziela, co wynika z poczynionych już wyżej ustaleń.

Ponadto pozwany nie wykazał szkody, a więc uszczerbku majątkowego w swoich aktywach. Należy bowiem wskazać, iż na mocy zawartej pomiędzy stronami umowy pozwany obowiązany było do zapłaty określonej kwoty wskazanej wprost w sposób stały. Wprawdzie dla kalkulacji tej kwoty w toku postępowania przetargowego brana była pod uwagę przez powoda opłata środowiskowa, nie mniej jednak umowa nie zawierała odrębnego elementu wynagrodzenia odnoszącego się wprost do wysokości opłaty środowiskowej do której zapłaty zobowiązany był powód, nie wskazując obowiązku po stronie pozwanego wprost zwrotu powodowi tej właśnie opłaty. Strony ustaliły konkretną kwotę za tonę odpadów niesegregowanych i taka kwota należna była powodowi od pozwanego. Inna sytuacja zachodziłaby gdyby strony ustaliły wskazując umowną wysokość wynagrodzenia, iż wynagrodzenie składa się z określonej kwoty i wysokości opłaty środowiskowej podlegającej zwrotowi. Takiego zapisu nie było i nie mogło go zastąpić uregulowanie zawarte w § 7 stanowiące jedynie uprawnienie do modyfikacji umowy. Ponadto w toku postępowania nie wykazano, aby istotnie w okresie obowiązywania umowy (poza zawartym aneksem) nastąpiła zmiana wielkości opłat za korzystanie ze środowiska. Argumentacja podniesiona przez pozwanego nie stanowiła więc podstawy dla zgłoszonej

przez niego do potrącenia wierzytelności z tytułu odszkodowania. Zważywszy na powyższe zbędnym był dowód zawnioskowany przez pozwanego z opinii biegłego.

Tym samym należało uznać, iż po pierwsze roszczenie objęte żądaniem pozwu z tytułu zapłaty wynagrodzenia, w zakresie objętym przedmiotem sporu, wynikającym z umowy zawartej pomiędzy stronami w dniu 2.01.2009r. było zasadne, a po drugie, iż zarzut potrącenia zgłoszony przez stronę pozwaną był niezasadny.

Wobec powyższych rozważań Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie na podstawie art. 750 kc w zw. z art. 735 par 1 kc. O odsetkach Sąd orzekł na zasadzie art. 481 kc przyjmując konsekwentnie zasadność wystawienia faktury VAT nr (...) poprzez odbiór odpadów przez powoda od pozwanego, a więc niezależnie od daty figurującej na protokole przejęcia odpadów przez składowisko. Ponieważ jednak zgodnie z § 11 umowy termin zapłaty faktury miał wynosić 14 dni od jej dostarczenia to zważywszy na datę jej wystawienia i doliczenia 7-dniowego terminu na obrót pocztowy należało przyjąć termin jej wymagalności na dzień 21.12.2010r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Na koszty te złożyły się opłata sądowa od pozwu (6.141 zł), oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.617 zł.

Zarządzenie:

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron;
2. (...) dni.
3. Proszę zwrócić akta SR wKrośnie (V GC 222/12)